

- Jézus Jeruzsálembe megy – az ünnepre, amire bevonul, majd néhány nap múlva a kereszt következik. Oda megy, mert most jött el ennek az ideje. Az Atya akaratához, időzítéséhez igazodott.
- Jerikó, a Józsué által lerombolt, megátkozott és Aháb idejében újjáépített város. „Szarmazhat-e valami jó Jerikóból?” – kérdeznénk mi, de Jézus nem kérdezi. Tudja: nem szarmazhat. De Jézus mégis arra jár, és ebből szarmazik a jó. Ugyanígy minket is tönkretett a bűn, belőlünk sem szarmazhat jó – de Jézus „erre járt”. Jó erre emlékezni, ezért hálát adni, de figyelmeztet is: másoknak is csak akkor fordul meg az élete, ha Jézussal találkoznak, akár „szalonképesek”, akár olyanok, akikről általában lemondanak mások.
- Kikkel találkozik Jézus Jerikóban? Zákeussal és Bartimeussal. Emberileg mindkettő „reménytelen eset”, de Jézus mindkettőnek az életébe belép, megfordítja, megújítja. Zákeus a tolvaj, áruló, őt ezért vetik meg. Bartimeus „a Timeus fia”, még saját neve sincs, annyira koldus.
- Mindkettő látni akar. Zákeus Jézust akarja látni, a vak koldus „újra látni” (vagy „felfelé látni”) akar, és Jézushoz kiált. „Dávid Fia” – a Messiás megszólítása. Jézus az. És ha most ezt nem is akarják hallani, Jézus innen Jeruzsálembe megy, és a bevonulásakor szintén mint Dávid Fiát fogják köszönteni. De a „hozsánna” azt jelenti: „segíts”, így Bartimeus tulajdonképpen ugyanezt mondja. Így ez a jelenet, kiáltozás hozzátartozik Jézus Krisztus ünnepi fogadásához. Ezért nem is hallgathat el, „annál inkább kiáltott” – és Jézus „bevonult” az életébe.
- Mi (minden ember), akiket tönkretett a bűn, ülünk az úton, mint vak koldusok, amíg nem járt arra Jézus. Vakok: nem látjuk Őt, nem látjuk, merre kellene mennünk. Koldusok: amink van, az elvesz, nem marad meg örökké – csak az az élet, amit Jézus ad, marad meg örökké. De Jézus arra jár, és Bartimeus már tudta, kicsoda Ő – ezért kiáltott hozzá.
- Tudatnunk kell másokkal, kicsoda Jézus: Isten Fia, aki téged is meg akar menteni, meg akar ajándékozni örök élettel, és hogy mi az az örök élet – hogy ők is kiálthassanak hozzá. Nemcsak tudatnunk kell, hívnunk is kell őket – mert Jézus hívja őket. „Hívjátok őt ide! – Bízzál, kelj fel, hív téged!”
- Ledobta felsőruháját: sietség, izgatottság, vagy bizalom, hogy Jézus meggyógyítja, és nem kell többé rongyokban járnia. Mindenesetre kifejezi, hogy Jézus új ruhát ad nekünk is – miközben magára veszi szennyes ruhánkat.
- „Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?” Jézus tudta, mit akar Bartimeus, de ki kellett mondania – meg kellett vallania, miben hisz. („Hiszitek-e, hogy ezt meg tudom tenni?”) – „Mester, hogy lássak”: „mesterem” (rabbúni), mint Jn 20,16-ban (Mária szólítja így). A személyes kapcsolatot is kifejezi: tisztelem, szeretem, bízom benne.
- „A te hited megtartott téged” – megmentő hite volt: Jézus Krisztus – Dávid Fia, Isten Fia, akinek mindenre van hatalma, arra is, hogy meggyógyítsa – az ő Ura és Mestere volt. Ezért követi. Már nem ül az úton, hanem megy – arra, amerre kell: Jézus után. Követi: feltétel nélkül. Amikor majd a nehéz dolgokat, a nagyheti eseményeket látja, Jézus akkor is a Mestere és az Ura marad.

- Nekünk is Ő adta a felfelé / felülről való látást. Ezért követhetjük Őt és nem a világot. Felismerhetjük a „dolgozatban”, hogy ezek az Ő útjához, követéséhez tartoznak-e. Látunk, tudjuk, hogy velünk van, és hívhatunk másokat hozzá azzal, hogy „itt van” (ahol hívők megélik a hitüket, bizonyosságot tesznek) és „hív téged”.

Mk 11,24 „Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértetek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”